บทเรียนพระคัมภีร์
สำหรับเด็ก

คำอุปมา
ของพระเยซู 1

5 บทเรียน

Based on the Abeka Flash-A-Card Bible Stories – Parables of Jesus – Series 1

5 บทเรียน

1 ผู้หว่านเมล็ดพืช
2 ชาวสะมาเรียผู้ใจดี
3 แกะที่หลงหาย / เหรียญเงินที่หายไป
4 บุตรน้อยหลงหาย
5 ลูกหนี้สองคน/ฟาริสีและคนเก็บภาษี

บทเรียนที่ 1 “ผู้หว่านเมล็ดพืช”

มัทธิว 13:1-23; มาระโก 4:1-20; ลูกา 8:1-15

รูป CF 1.1: พระเยซูทรงเล่าเรื่องคำอุปมา

มีฝูงชนมากมายอยู่บนชายฝั่งทะเลสาปกาลิลีเพื่อรอฟังคำสอนของพระเยซูคริสต์ พระองค์กำลังใช้เรื่องอุปมาเพื่อเปรียบเทียบสอนพวกเขาถึงความหมายในฝ่ายจิตวิญญาณ พระเยซูทรงใช้เรื่องอุปมาสอนบ่อยครั้งเมื่อทรงสอนแก่ผู้คนทั้งหลาย มีความจริงฝ่ายจิตวิญญาณซ่อนอยู่ในเรื่องเล่าอุปมาที่ทรงตรัสแก่ผู้ฟังในทุกครั้ง คนใดที่มีจริงใจรับฟังและเชื่อในสิ่งที่พระองค์สอนจะเข้าใจความหมายที่ซ่อนอยู่แต่สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อก็ไม่อาจเข้าใจหรือยอมรับได้

รูป CF 1.2: เรื่องอุปมา “ผู้หว่านเมล็ดพืช”

วันหนึ่ง พระเยซูทรงตรัสถึงคำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านเมล็ดพืชคนหนึ่งว่า...

ในสมัยนั้น ชาวไร่จะเดินหว่านเมล็ดพันธุ์ไปทั่วในที่ดินของตน หว่านโดยใช้มือเปล่า ขณะที่เขาหว่านเมล็ดไปก็จะมีเมล็ดบางส่วนที่ตกไปอยู่ตามข้างทางเดินบ้าง ซึ่งดินบริเวณนั้นมีคนเดินผ่านไปมาเสมอจึงทำให้พื้นดินแข็งไป ทำให้เมล็ดไม่สามารถฝังตัวเจริญเติบโตได้ เมล็ดพืชก็จะค้างตกอยู่บนหน้าดิน ทำให้นกสามารถเห็นได้และบินโฉบลงมาเก็บกินไปหมด

ในขณะเดียวกันก็มีเมล็ดพืชบางส่วนตกลงบนพื้นหินที่มีเนื้อดินแต่น้อยปกคลุมอยู่ข้างบน เมล็ดก็สามารถงอกขึ้นได้อย่างรวดเร็ว แต่เพราะข้างล่างเป็นหินรากอ่อนไม่สามารถเติบโตได้ ซ้ำเมื่อโดนแสงแดดก็ยิ่งทำให้ดินบริเวณนั้นร้อนมากเพราะมีหินข้างล่าง ทำให้พืชนั้นเหี่ยวและเฉาตายไป

เมล็ดบางส่วนก็ตกในพื้นดินที่มีหนาม ถึงแม้เมล็ดจะงอกงาม มีรากไชเข้าไปในดินได้ แต่ต้นกล้าก็ถูกพวกหนามรัดปกคลุมทำให้พืชไม่สามารถเติบโตและเกิดผลได้

ประเภทสุดท้ายคือเมล็ดพืชตกไปในดินดี พืชก็งอกเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว รากก็หยั่งลึกไปในดิน ไม่มีหนามมารัดต้นพืช พืชนั้นก็แข็งแรงเติบโตเกิดผลมากมาย – "บางต้นก็มีผลร้อยเท่า บางต้นก็หกสิบเท่า บ้างก็สามสิบเท่า"

เมื่อพระเยซูเล่าเรื่องอุปมาจบพระองค์ก็ตรัสว่า "ใครมีหู จงฟังเถิด" ประชาชนบางคนคิดว่า "เรื่องนี้น่าสนใจมาก!" แต่บางคนก็ไม่ได้คิดพิจารณาอะไรเลย พระเยซูทรงทราบว่าบางคนได้ยินแล้วไม่เข้าใจความหมายของคำอุปมานี้ พระองค์เปรียบพวกเขาเหล่าเป็นคนประเภท "ไม่มีหูเพื่อการได้ยิน"

เด็กๆ มีหูเพื่อการได้ยินรึเปล่า? การมีหูเพื่อการได้ยินหมายถึงคนที่ฟังแล้วเข้าใจถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ เข้าใจถึงความหมายฝ่ายจิตวิญญาณจากเรื่องคำอุปมานี้ ในเวลาต่อมาพระเยซูทรงอธิบายความหมายฝ่ายจิตวิญญาณนี้ให้แก่เหล่าสาวกฟัง

ความหมายฝ่ายจิตวิญญาณ

คำอุปมาเรื่องผู้หว่างเมล็ดพืชนี้ปรากฏอยู่ในหนังสือพระกิตติคุณสามเล่ม และเป็นเรื่องอุปมาของพระเยซูที่มีคนรู้จักกันมากที่สุด เรื่องนี้อธิบายถึงคนประเภทต่างๆ ที่ตอบสนองต่อพระคำของพระเจ้า โดยเฉพาะในเรื่องของความรอด พระคัมภีร์แตกต่างจากหนังสืออื่นทั่วไป เพราะพระคัมภีร์เป็นสารที่พระเจ้าทรงตรัสแก่เรา – เปรียบเหมือนกับ "เมล็ดพืช" เพราะมีชีวิตอยู่ในนั้น

เมล็ดพันธุ์ดอกไม้ในตอนแรกมันดูไม่เหมือนดอกไม้เลย แต่ผ่านไปสองสามสัปดาห์หรืออาจจะเป็นเดือน เมล็ดเหล่านั้นจะผลิตใบอ่อนสีเขียวออกมา และอีกไม่นานก็จะมีดอกสวยงามภายหลัง พระคำของพระเจ้าก็เหมือนกัน จริงๆ แล้วเป็นมากกว่านั้นเสียอีก เปโตรบอกเราว่า เราได้รับการบังเกิดใหม่ - ได้รับการอภัยบาป และมีชีวิตนิรันดร์ด้วยพระคำของพระเจ้า (1 ปต. 1:23) พระเจ้าทรงใช้เมล็ดพืชของพระองค์ – คือพระคำของพระองค์ – เมื่อเรากลายมาเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระองค์ผ่านทางพระคำของพระองค์ และด้วยพระคำเราก็เติบโตเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็ง ดังนั้นพระคำของพระเจ้าจึงมีความสำคัญยิ่งต่อเรา

ในเรื่องคำอุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ดพืชนั้น ผู้หว่านหมายคนที่บอกถึงพระคำของพระเจ้าแก่คนอื่น เมล็ดพืชตกไปบนดินสี่ประเภท ความแตกต่างของดินแต่ละประเภทนั้นเปรียบเทียบกับจิตใจแบบต่างๆ ของมนุษย์ที่ได้ยินได้ฟังพระคำของพระเจ้า

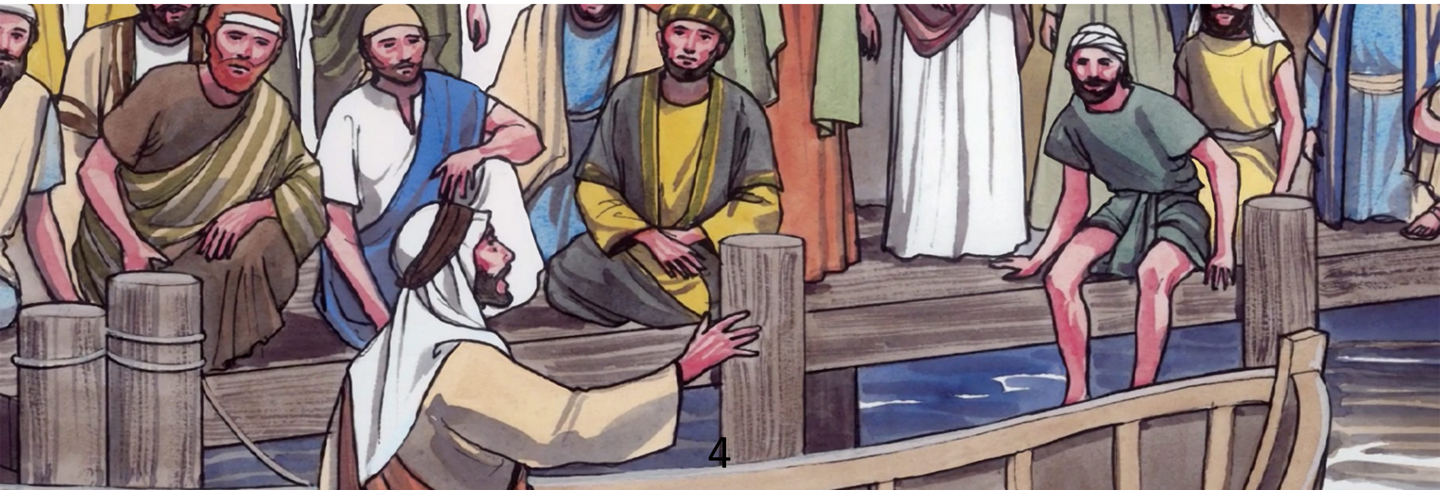

รูป CF 1.3: ดินสี่ประเภท

1. ดินประเภทนี้ก็แข็งกระด้างเพราะถูกคนเดินเหยียบไปมาเป็นเวลานานจนมันกลายเป็นดินแข็ง พระเยซูทรงเรียกดินประเภทนี้ว่า "ดินข้างทาง" เมล็ดพืชตกลงไปบนดินแข็งข้างทาง พืชไม่สามารถเกิดรากและโตได้ ดังนั้นเมล็ดพืชก็ถูกทิ้งไว้บนดินจนนกบินผ่านมาและโฉบเอาไปกินเสีย
2. ดินประเภทที่สองคือดินตื้น ซึ่งมันดูดีเพียงด้านบน แต่มีหินอยู่ข้างล่าง ทำให้รากไม่สามารถไชลึกลงไปได้ แต่กระนั้นเมล็ดก็แตกใบยอดอ่อนได้อย่างรวดเร็วในดินประเภทนี้ แต่เนื่องจากรากไม่ดีจึงเหี่ยวเฉาและตายไปในที่สุด
3. ดินประเภทที่สามคือดินมีหนาม เมล็ดพืชตกลงไปแต่ไม่สามารถเจริญเติบโตได้เต็มที่เพราะมีต้นหนามมาปกคลุมและรัดต้นพืชไว้ ซ้ำต้นหนามเหล่านั้นยังคอยแย่งน้ำและแร่ธาตุอาหารจากดินไปอีก ทำให้ต้นอ่อนไม่สามารถเติบโตและเกิดผลได้
4. ดินประเภทที่สี่เป็นดินดี เมล็ดพืชที่ตกลงไปก็งอกง่าย รากก็หยั่งลึกในดินได้ ไม่มีต้นหนามหรือวัชพืชมาแย่งน้ำและอาหารไป ทำให้ต้นพืชเติบโตแข็งแรงและเกิดผลมาก

รูป CF 1.4: ความหมายของดินแต่ละประเภท

สาวกของพระเยซูขอให้พระองค์อธิบายความหมายฝ่ายจิตวิญญาณของเรื่องนี้ให้พวกเขาฟัง พระองค์ทรงอธิบายว่าเมล็ดพืชนั้นก็คือพระคำของพระเจ้า และดินแต่ละประเภทก็คือจิตใจแต่ละแบบของมนุษย์เมื่อเขารับฟังพระวจนะของพระเจ้า

1. ดินแข็งข้างทางหมายถึงจิตใจที่แข็งกระด้าง ไม่สนใจในเรื่องของพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย คนที่ได้ยินเรื่องของพระเจ้าแต่ไม่ยอมรับ – ไม่เชื่อว่าพระคริสต์ทรงตายเพื่อไถ่เขาให้รอดจากบาป จิตใจของคนๆ นั้นไม่พร้อมที่จะเชื่อในสิ่งที่พระเจ้าตรัส คนเหล่านั้นจะฟังแล้วก็จากไปโดยไม่ใส่ใจในพระคำเลย ไม่นานนกก็มาเอาเมล็ดพืชไปกินเสีย ความหมายของนกในตอนนี้หมายถึงซาตาน มันจะเอาพระคำของพระเจ้าออกไปจากจิตใจของคนๆ นั้น ก่อนที่เขาจะฉุกคิดพิจารณาถึงความจริงจากพระวจนะที่ได้ฟังไป

2. ดินตื้นเปรียบเหมือนจิตใจของคนที่ยินดีเมื่อได้ฟังพระคำของพระเจ้า เขารู้ว่าเป็นข่าวดีที่พวกเขาต้องการ แต่ถึงกระนั้นพระคำก็ไม่สามารถหยั่งรากลึกในจิตใจของคนๆ นั้นได้ เพราะเป็นดินตื้น คนเหล่านี้จะยอมรับพระคำพระเจ้าว่าเป็นความจริงและปฏิบัติตัวเหมือนเป็นคริสเตียนชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่เมื่อใดที่มีคนล้อเลียน เขาก็จะอายแล้วเลิกติดตามพระเจ้า หรือเมื่อเขาเจอกับปัญหา ความยากลำบากในการเชื่อฟังพระเจ้า เขาก็จะไม่ต่อสู้มีแต่จะยอมแพ้ไปเพราะพระคำของพระเจ้าไม่หยั่งลึกลงในจิตใจ เหมือนกับเมล็ดพืชที่หยั่งรากลงในหินแข็งที่อยู่ข้างล่างหน้าดินตื้นไม่ได้

3. ดินที่มีหนามปกคลุมหมายถึงคนที่ฟังพระคำของพระเจ้าแต่มีความวิตกกังวลหรือคิดถึงแต่เรื่องเรื่องของฝ่ายโลก จนไม่มีที่ให้พระเจ้าในจิตใจของตน คนประเภทนี้เป็นคนที่ตามกระแสนิยมของโลก พวกเขายอมให้ความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง ความต้องการในสิ่งของต่างๆ มารบกวน โอบรัดจิตใจจนทำให้พระคำของพระเจ้าไม่อาจเกิดผลเติบโตได้ บางครั้งหนามเหล่านั้นก็เป็นความกังวลหรือความปรารถนาต่างๆ เช่นการมีชื่อเสียง, อยากให้คนอื่นยอมรับ, เงินทอง, หน้าที่การงาน เขาจะยอมให้สิ่งเหล่านี้เข้ามามีอิทธิพลในใจมากการตามพระเจ้า เขาจะไม่อ่านพระคัมภีร์ ไม่อธิษฐาน ไม่ไปคริสตจักร เขามัวแต่วุ่นวายใช้เวลากับเกม กีฬา และธุระต่างๆ เป็นต้น

4. ดินดีหมายถึงจิตใจของคนที่เชื่อฟังต่อพระคำ พวกเขาไม่เพียงแต่ฟังเท่านั้น ยังนำไปปฏิบัติในชีวิตอีกด้วย คนเหล่านี้มีจิตใจที่ปรารถนาให้พระเจ้าสอนเขา ช่วยเขา และใช้เขา พวกเขาจะเกิดผลของจิตใจที่ดีงามตามพระทัยของพระเจ้า พวกเขาบอกคนอื่นเรื่องความรอด ความรัก การอภัยบาปของพระคริสต์แก่คนอื่นๆ คนเหล่านี้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและนำพระพรไปยังผู้อื่น ชีวิตของพวกเขาเกิดผลมากมาย

ใน อฟ. 2:10 "*เพราะว่าพวกเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น"* พระเจ้าทรงคาดหวังให้ชีวิตเราเกิดผลเมื่อเราได้รับความรอดแล้ว

4.

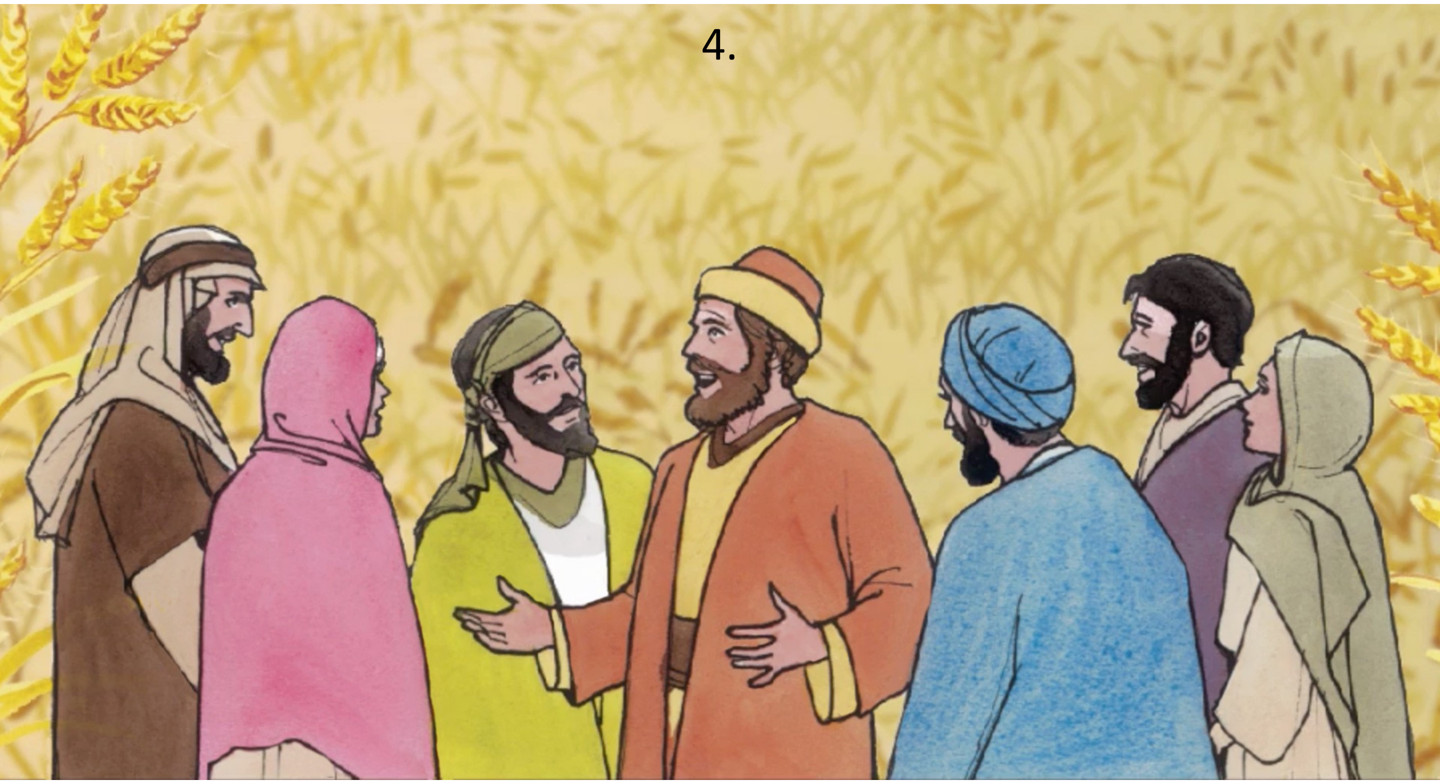

การนำไปใช้

เราจำเป็นต้องถามตัวเองว่าจิตใจของเราเป็นเหมือนดินประเภทใด เป็นดินแข็งข้างทางที่ไม่สนใจเรื่องของพระเจ้า ซึ่งจะทำให้เราพลาดที่จะมีชีวิตนิรันดร์หากว่าเราไม่ยอมเปลี่ยนแปลงจิตใจหันเข้าหาพระเจ้า และรับของขวัญแห่งความรอดซึ่งคือการอภัยบาปที่พระองค์เสนอให้แก่เรา

เราคุ้นเคยกับข้อพระคัมภีร์ในยอห์น 3:16 " *เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์"* เราอาจจะไม่คุ้นกับยอห์น 3:18 *"ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า"*

คำว่าปรับโทษในข้อนี้หมายถึงการถูกแยกจากพระเจ้าอย่างนิรันดร์กาล คนที่ไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงตายเพื่อความบาปของเขาจะไม่สามารถไปสวรรค์ได้เลยเมื่อเขาตายไป หนูมีจิตใจที่เป็นดินแข็งหรือไม่? หรือจิตใจของเราเป็นแบบดินตื้นที่จะตามพระเจ้าเฉพาะตอนไม่มีปัญหา เชื่อฟังพระเจ้าเฉพาะเมื่อสะดวก ตามเพราะคนอื่นตามเท่านั้น แต่เมื่อมีความยากและปัญหาเข้ามาเราก็ห่างออกจากพระเจ้าหรือไม่?

ในมัทธิว 16:24 "*แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับแบกกางเขนของตน และตามเรามา""* การตามพระเยซูต้องมีความเสียสละ บางคราวเราต้องละทิ้งความต้องการส่วนตัวเพราะมันไม่ใช่น้ำพระทัยของพระเจ้า เราต้องเต็มใจติดตามพระองค์ไม่ว่าจะง่ายหรือยากสักเท่าใดก็ตาม

หรือจิตใจของเราเป็นแบบดินที่มีหนามรึเปล่า? เป็นจิตใจที่เต็มไปด้วยสิ่งของต่างๆ ในโลกนี้ ไม่มีเวลาให้พระเจ้า ไม่ทำในสิ่งที่ถวายเกียรติต่อพระเจ้า

ใน 1 ยอห์น 2:15-17 พระเจ้าบอกให้เรามีจิตใจที่สุภาพอ่อนโยน " *อย่ารักโลกหรือบรรดาสิ่งของที่อยู่ในโลก ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือราคะตัณหาของเนื้อหนัง และราคะตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต ไม่ได้เป็นของพระบิดา แต่เป็นของโลก และโลกกำลังผ่านพ้นไป พร้อมกับราคะตัณหาของโลกนั้น แต่ผู้ที่กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิตย์"* จงอธิษฐานขอพระเจ้าให้เอาความปรารถนาต่อสิ่งของในโลกออกจากจิตใจของเราและเติมความรักของพระองค์เข้าไปแทน

แต่จิตใจของเราอาจจะเป็นดินดี พร้อมที่จะฟังและเชื่อฟังโดยการให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งในชีวิต ไม่ว่าชีวิตจะยากหรือง่ายก็ตาม

ยอห์น 15:5 บอกว่า "*เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นบรรดากิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นเองก็เกิดผลมาก เพราะโดยปราศจากเราแล้ว ท่านทั้งหลายทำสิ่งใดไม่ได้เลย"* เมื่อเราขอพระเยซูให้อภัยบาปแก่เราแล้ว เราจะมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน พระองค์ทรงคอยช่วยเราให้เชื่อฟังพระคำของพระเจ้าและทำสิ่งที่ถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างสม่ำเสมอได้

ไม่ว่าจิตใจของเด็กๆ จะเป็นแบบไหนก็สามารถกลับมาเป็นดินดีได้! เพียงแต่ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วย ขอให้พระเจ้าประทานจิตใจที่เชื่อฟังในพระวจนะของพระองค์ พระคัมภีร์บอกว่า *"จงรักษาใจของเจ้าไว้ด้วยความระมัดระวังทั้งสิ้น เพราะว่าสิ่งต่าง ๆ แห่งชีวิตล้วนผุดออกมาจากใจ"* (สุภาษิต 4:23) หนูมีจิตใจแบบไหน? ให้เราอธิษฐานขอพระเจ้าเปิดใจให้เรารู้จักจิตใจของตนเอง

บทเรียนที่ 2 "ชาวสะมาเรียผู้ใจดี"

ลูกา 10:25-37

รูป CF 1.1: คำถามสำคัญ

วันหนึ่งนักกฎหมายธรรมบัญญัติของพวกยิวถามพระเยซูในสิ่งที่สำคัญมาก!! "ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์?" นี่อาจจะเป็นคำถามที่สำคัญที่สุดก็ว่าได้ เพราะว่าคำตอบนั้นจะเป็นหนทางเพื่อช่วยให้คนๆ หนึ่งได้รับการอภัยบาปและรับชีวิตนิรันดร์ได้

พระเยซูไม่ได้ตอบคำถามนี้ตรงๆ แต่พระองค์ทรงถามเขากลับไปว่า "ในพระราชบัญญัติเขียนไว้ว่าอย่างไร?" เขาทูลตอบว่า "จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลัง และสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"

พระเยซูทรงตอบว่า "ท่านตอบถูกแล้ว จงทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิตนิรันดร์"

แน่น่อนว่าคนที่ถามนั้นเขาไม่ได้รักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดจิตใจสุดกำลัง สุดความคิด และเขาก็ไม่ได้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองเพราะไม่มีใครทำแบบนั้นได้ มนุษย์ทุกคนทำบาปและห่างไกลจากมาตรฐานของพระเจ้ายิ่งนัก

นักกฎหมายคนนั้นรู้สึกไม่ค่อยสบอารมณ์กับคำตอบของพระองค์ เขารู้ดีว่าตัวเองไม่ได้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าได้ทั้งหมด เขาจึงถามกลับไปว่า "ใครคือเพื่อนบ้านของข้าพระองค์?"

พระเยซูทรงตอบคำถามนี้ด้วยการเล่าเรื่องอุปมา จำไว้ว่าอุปมาคือเรื่องเล่าที่มีความหมายฝ่ายจิตวิญญาณซ่อนอยู่ ขณะที่เราฟังเรื่องอุปมานี้ให้เราพิจารณาว่าสามารถเข้าใจความหมายฝ่ายจิตวิญญาณนี้ได้หรือไม่?

รูป CF 2.1:

นักเดินทาง

พระเยซูทรงเล่าว่า : วันหนึ่งมีชายชาวยิวคนหนึ่งเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค เส้นทางนี้มีโจรชุกชุม พวกโจรจะคอยซุ่มเพื่อดักปล้นนักเดินทางบ่อยๆ ดังนั้นทางเส้นนี้จึงอันตรายต่อคนที่เดินทางมาก

รูป CF 2.2: ถูกโจรปล้น

ขณะที่เขากำลังเร่งเดินทางไปเมืองเยรีโค พวกกลุ่มโจรก็กระโจนออกมาจากที่ซ่อนและล้อมชายคนนั้นไว้ พวกมันขู่เอาเงินและของมีค่าทั้งหมดไป เมื่อได้แล้วก็รุมซ้อมเขาอย่างทารุณโหดร้ายปานตาย เสร็จแล้วพวกมันก็ทิ้งเขาไว้ข้างทาง ชายบาดเจ็บนอนจมกองเลือดอย่างทรมาน เขาสิ้นหวังได้แต่รอคอยว่าจะมีคนผ่านมาช่วยเหลือตน

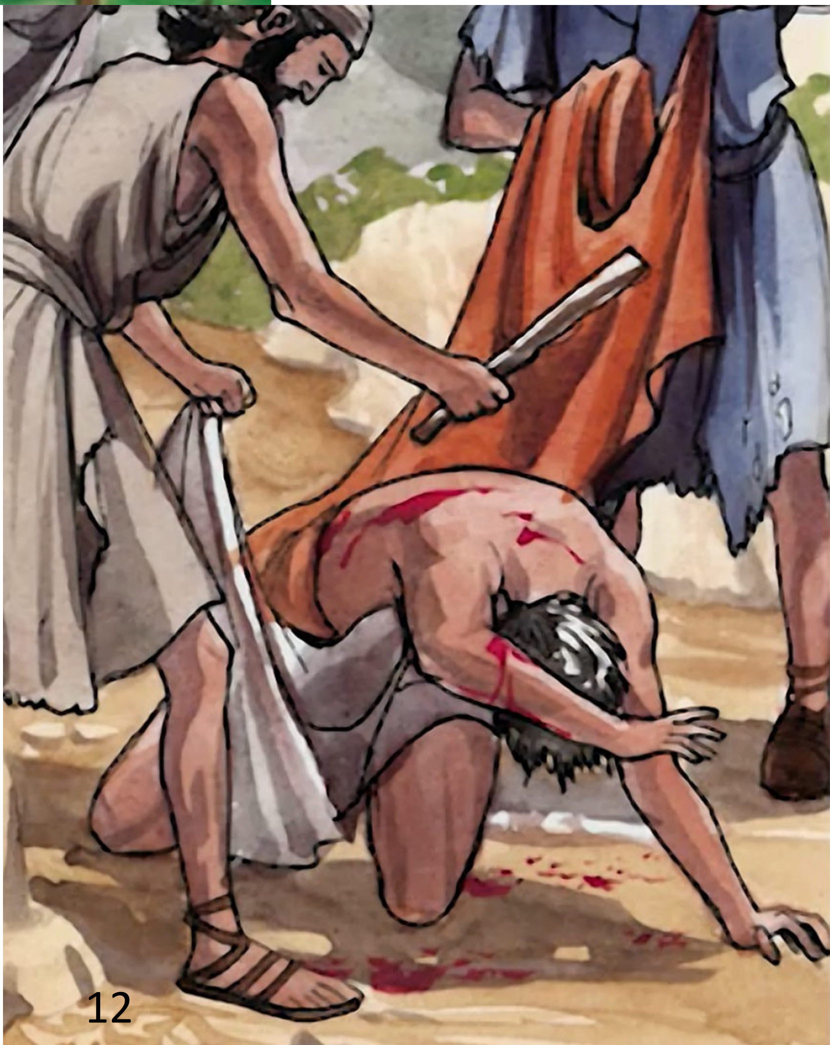

รูป CF 2.3: ใครจะช่วย?

ชายผู้เคราะห์ร้ายได้ยินเสียงฝีเท้าของคนกำลังเดินใกล้เข้ามา เขากลัวว่าจะเป็นพวกโจรกลับมาอีกครั้ง แต่ไม่ใช่! มันเป็นชายคนหนึ่ง ความหวังเริ่มมีในใจของเขาว่าชายคนนี้จะช่วยพาเขาไปหาหมอและที่พักได้ เขาต้องการความช่วยเหลือจริงๆ!

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา มันเป็นฝีเท้าของปุโรหิตชาวยิวคนหนึ่ง ปุโรหิตเป็นผู้รับใช้พิเศษที่พระเจ้าเลือก พวกเขารับใช้ในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่ถึงแม้ว่าปุโรหิตเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและควรมีความเมตตาต่อเพื่อนชาวยิวด้วยกันก็ตาม เขากลับไม่สนใจ แกล้งมองไม่เห็นชายบาดเจ็บที่ใกล้ตายนั้น เขาเดินข้ามไปอีกฝากหนึ่งของถนน ไม่ได้หยุดช่วยเหลือชายบาดเจ็บเลย อาจจะเป็นเพราะว่าปุโรหิตนั้นรีบไปเข้าเวรทำงานที่พระวิหารหรือมีธุระอื่นก็เป็นได้ ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอะไรมันก็สำคัญกว่าการที่เขาจะเสียสละเวลาช่วยเหลือชายบาดเจ็บที่ถนน

เมื่อชายบาดเจ็บได้ยินฝีเท้าค่อยๆ เดินจากไป เขารู้สึกหวาดกลัวและท้อใจมากกว่าเดิม เขาไม่อยากจะเชื่อว่าปุโรหิตที่เป็นชาวยิวเหมือนกับตนจะทิ้งจากไป ปล่อยเขาให้นอนรอความตาย

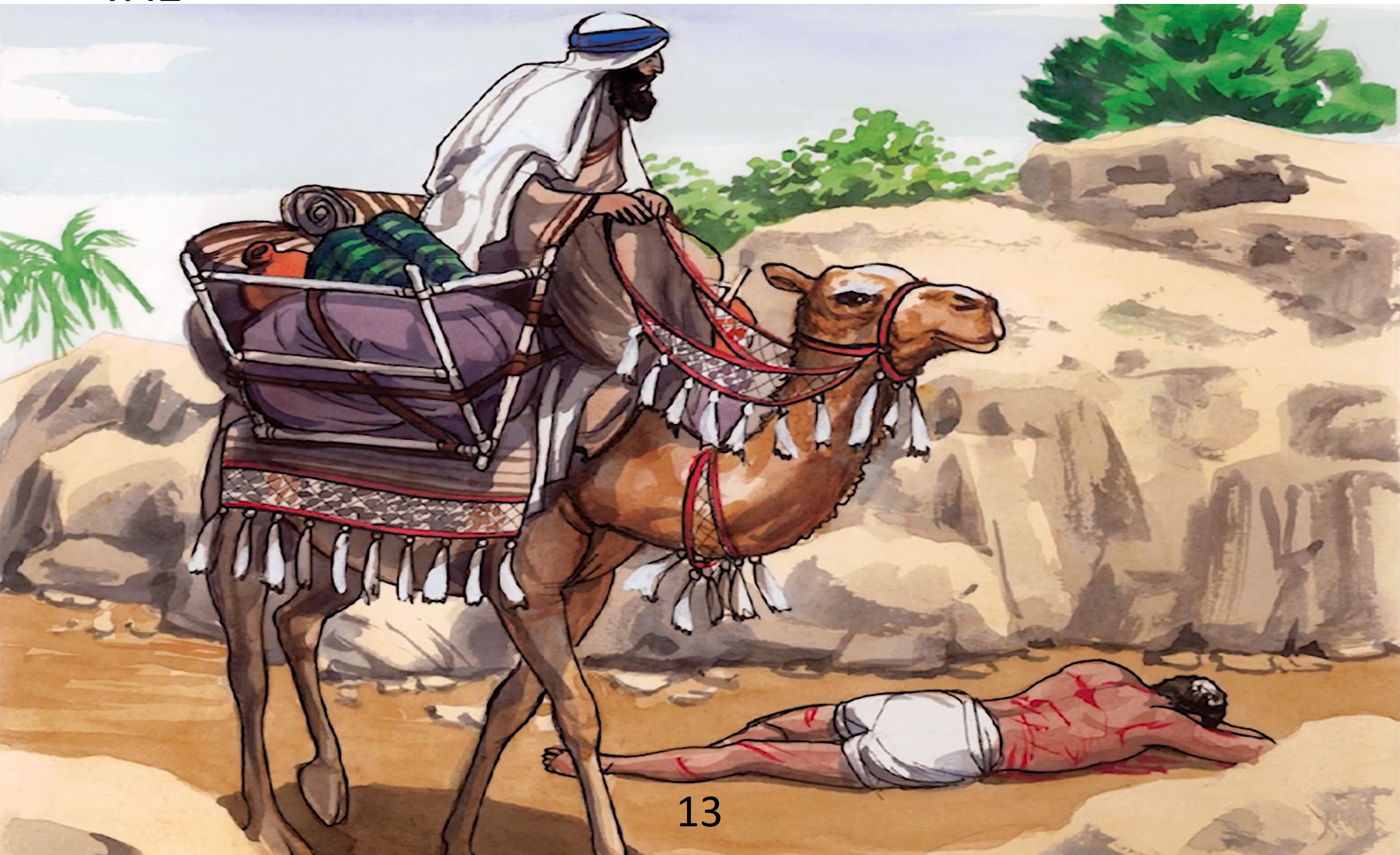

จากนั้นไม่นานเขาก็เริ่มมีความหวังอีกครั้งเพราะมีเสียงคนกำลังเดินมาอีก เขาเพียงแต่หวังว่าคราวนี้คนๆ นี้จะมีความเมตตาให้ความช่วยเหลือเขา เสียงฝีเท้ามาหยุดที่ชายบาดเจ็บนอนอยู่ ชายคนนี้เป็นคนยิวเผ่าเลวีหรือเป็นผู้ช่วยงานของปุโรหิตในพระวิหารนั่นเอง เขาหยุดก้มดูนักเดินทางสักครู่ก็ก้าวข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของถนน แล้วออกเดินต่อไปตามทาง ชายเลวีอาจจะรู้สึกสงสารแต่เขาไม่อยากวุ่นวายเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ให้เป็นภาระ หรือเขาอาจจะกำลังรีบไปทำธุระส่วนตัว หรืออาจจะกำลังไปทำงานสำคัญที่พระวิหาร หรืออาจจะรีบกลับบ้านให้ทันก่อนค่ำ เราไม่อาจรู้ได้ เรารู้แต่ว่าชายเลวีคนนี้ไม่ได้หยุดแสดงความเมตตาให้ความช่วยเหลือแต่คนที่บาดเจ็บปานตาย

นักเดินทางหมดกำลังใจ หมดหวัง หมดแรง เขาต้องตายอยู่ข้างทางอย่างน่าอนาถเช่นนี้หรือ แต่ขณะนั้นเอง! เขาได้ยินเสียงบางอย่างกำลังใกล้เข้ามา มีคนกำลังขี่ลามาทางนี้ เขาขอบคุณพระเจ้าที่ชายคนนั้นหยุดลาแล้วหันมาดูเขา โอ้...ขอให้คราวนี้เขาได้รับความช่วยเหลือด้วยเถิด ขอชายคนนี้อย่าเป็นเหมือนปุโรหิตหรือคนเลวีที่เดินเลี่ยงไปเลย

รูป CF 2.4: ความช่วยเหลือ!

เมื่อชายบาดเจ็บเหลือบมองไปที่คนแปลกหน้า จากการแต่งกายเขาก็รู้ว่าเป็นชาวสะมาเรีย ชายสะมาเรียคุกเข่าลงข้างๆ เขา ตัวนักเดินทางและเพื่อนชาวยิวนั้นเกลียดพวกสะมาเรียมาก เขาคิดว่าพวกนี้เป็นคนชั้นต่ำ เป็นลูกหลานของพวกยิวที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าไปแต่งงานกับคนต่างชาติ ชาวยิวมองว่าชาวสะมาเรียเป็นพวกลูกครึ่งสกปรก ชายบาดเจ็บไม่อยากจะเชื่อว่าคนสะมาเรียนี้จะมีใจเมตตาและหยุดช่วยเหลือตน! คนสะมาเรียนั้นเริ่มทำสะอาดบาดแผล ใส่ยาสมานแผลและพันแผลให้เขาอย่างเบามือ เลือดเริ่มหยุดไหลความรู้สึกเจ็บปวดเริ่มบรรเทาลง

รูป CF 2.5: ชายสะมาเรียผู้ใจดี

หลังจากทำสะอาดแผลให้แล้ว เขาก็ค่อยๆ พยุงร่างของคนเจ็บขึ้นบนหลังลา เขาเริ่มเดินจูงลาอย่างช้าๆ เพื่อไม่ให้กระเทือนถึงคนเจ็บมากเกินไป จนไปถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง คืนนั้นชายสะมาเรียดูแลคนเจ็บอย่างใกล้ชิด พอรุ่งเช้าเขาก็บอกมอบเงินจำนวนหนึ่งแก่เจ้าของโรงแรมพร้อมกับบอกว่า "โปรดใช้เงินนี้สำหรับดูแลชายบาดเจ็บ และถ้าต้องใช้มากกว่านี้เมื่อข้าพเจ้าเดินทางกลับมาข้าพเจ้าจะใช้คืนให้"

รูป CF 1.1: ความหมายของเรื่องอุปมา

หลังจากพระเยซูเล่าเรื่องจบก็ทรงถามนักกฎหมายนั้นว่า "ในจำนวนชายสามคนนี้ ท่านคิดว่าใครเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น?"

นักกฎหมายอาจจะรู้สึกว่ายากที่จะตอบว่าเป็นชายสะมาเรียเพราะเขามีอคติและเกลียดชังดูถูกคนสะมาเรีย เขาจึงตอบว่า "ชายที่แสดงความเมตตาคือเพื่อนบ้าน" พระเยซูจึงตรัสว่า "จงไปและทำอย่างเดียวกัน"

อุปมาเรื่องนี้ทำให้นักกฎหมายรู้ว่าปุโรหิตชาวยิวและชายเผ่าเลวีต่างไม่ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าคือที่ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง แม้แต่ตัวเขาเองที่เป็นนักธรรมบัญญัติก็เป็นคนบาปเช่นกัน เพราะเขาก็ไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า ก่อนหน้านี้นักธรรมบัญญัติอาจจะคิดว่าตัวเองเป็นคนดี ชอบธรรม ไม่เหมือนพวกชาวสะมาเรีย แต่ตอนนี้เขาไม่อาจปฏิเสธได้ว่าตัวเองก็เป็นคนบาปเช่นกัน

พระคัมภีร์สอนเราว่าทุกคนเป็นคนบาปและไม่มีทางเทียบกับมาตรฐานของพระเจ้าที่ทรงตั้งไว้ได้ *"เหตุว่าทุกคนได้ทำบาปและขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า"* (โรม 3:23) เราทุกคนต้องการพระผู้ช่วยให้รอด เราทุกคนเกิดมาในความบาป มีความเห็นแก่ตัว ไม่มีความรักให้แก่พระเจ้าหรือมนุษย์อย่างแท้จริง มีเพียงคนที่ยอมรับและตระหนักว่าตนเป็นคนบาปและขอพระคริสต์ให้ยกโทษ ยอมรับการตายที่ไม้กางเขนของพระองค์เพื่อล้างบาปของตนเท่านั้นคนๆ นั้นจึงจะรอดและรับชีวิตนิรันดร์ได้ นักธรรมบัญญัติไม่สามารถรับชีวิตนิรันดร์ได้จนกว่าเขาเองจะเห็นว่าตนเป็นคนบาปและรับให้พระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด

จากเรื่องอุปมานี้ พระเยซูกำลังชี้ให้เราเห็นว่าเพื่อนบ้านของเราคือทุกคน ไม่ว่าเราจะชอบหรือเกลียดก็ตามที ไม่ว่ารวย/จน เด็ก/ผู้ใหญ่ คนใช้/เจ้านาย พระเยซูสอนให้เราใส่ใจทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือ แม้แต่ศัตรูก็เช่นกัน – เพราะนี้คือสิ่งที่ชายสะมาเรียทำต่อนักเดินทางชาวยิว พระเจ้าต้องการให้ลูกๆ ของพระองค์มีความเมตตาและช่วยเหลือคนอื่น ในฐานะคริสเตียนซึ่งเป็นลูกของพระเจ้า เราต้องมีความรักให้เหมือนกับที่พระบิดาของเรามี

เด็กๆ เป็นเหมือนชายสะมาเรียมั้ย? หนูมีจิตใจที่อ่อนโยน มีความรักความเมตตามั้ย? เมื่อช่วยเหลือคนอื่นเรากำลังแสดงความรักของพระเจ้า พระเยซูทรงเห็นทุกการกระทำของเรา ขอให้เราอธิษฐานและขอให้พระองค์ทรงให้เราเป็นเพื่อนบ้านที่ดี

บทเรียนที่ 3 “แกะที่หลงหาย
และ เหรียญเงินที่หายไป”

ลูกา 15:1-10

ตอนที่ 1 : แกะที่หลงหาย

รูป CF 1.1: พวกฟารีสีเกลียดชังพระเยซู

ขณะที่พระเยซูทำพันธกิจบนโลกนี้ พระองค์ได้พบเจอกับพวกนักศาสนาที่หน้าซื่อใจคดหลายคน มีคนพวกหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มนี้เรียกว่า “พวกฟาริสี” คนเหล่านี้ชอบแสดงตนว่ารู้จักและรักพระเจ้า แต่จริงๆ ภายในไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเขาชอบแสดงในที่สาธารณะว่าตนเป็นคนดี เคร่งขรัดในการตามพระบัญญัติ แต่จิตใจภายในไม่ได้ถวายเกียรติหรือเชื่อในพระเจ้าเที่ยงแท้เลย พวกเขาพึ่งพาการกระทำตามกฎศาสนาเพื่อไปสวรรค์ไม่ใช่การรับเชื่อในพระเยซู

พวกฟาริสีมักตำหนิและคอยจำผิดคำสอนของพระเยซูอยู่เสมอ พวกเขากล่าวโทษพระองค์ว่าเป็นเพื่อนกับคนบาป เขาคิดว่าตนเองดีกว่าคนทั่วไป พวกฟาริสีจะเกลียดและดูถูกคนเก็บภาษีเป็นพิเศษ คนเก็บภาษีคือชาวยิวที่ทำงานให้กับรัฐบาลโรมในสมัยนั้นยิวเป็นเมืองขึ้นของโรม และคนเก็บภาษีจะคอยเก็บเงินจากชาวยิวแล้วส่งต่อไปให้กับรัฐบาลโรม ส่วนมากเขาจะเรียกเก็บเกินความเป็นจริง แล้วแอบยักยอกเงินส่วนเกินไว้เอง วันหนึ่งมีเหล่าคนเก็บภาษีและชาวบ้านทั่วไปกำลังไปฟังพระเยซูสอน พวกฟาริสีเห็นก็พากันบ่นว่าพระเยซูที่ต้อนรับคนเก็บภาษี ปัญหาก็คือว่าทั้งคนฟาริสีและนักธรรมบัญญัติต่างไม่ตระหนักว่าตัวเองก็เป็นคนบาปเหมือนกับคนอื่นทุกคนในสายตาของพระเจ้า

การแสดงความรักของพระเจ้าและยินดีเมื่อมีคนรับเชื่อวางใจในพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดเป็นเรื่องที่สำคัญต่อพระเจ้ามาก พระเยซูทรงเล่าเรื่องอุปมาแกะน้อยที่หลงหายเป็นตัวอย่างแก่เรา

รูป CF 3.1: แกะหนึ่งตัวหายไป!

พระเยซูทรงเริ่มต้นเรื่องคำอุปมาด้วยคำถามแก่คนที่มาฟังพระองค์ว่า "มีใครบ้างในพวกท่านถ้ามีแกะหายไปหนึ่งตัวจากร้อยตัว ท่านจะทิ้งแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ก่อนแล้วออกตามหาแกะหนึ่งตัวที่หายไปหรือไม่?"

มีชายเลี้ยงแกะคนหนึ่ง ทุกวันเขาจะพาแกะหนึ่งร้อยตัวออกไปกินหญ้า เขาจะนำทางฝูงแกะเพื่อหาหญ้าอ่อนและน้ำดื่มสะอาด เมื่อมีลูกแกะที่บาดเจ็บจากการเดินทางหรือมันอาจจะต่อสู้กันเอง เขาก็จะเอาน้ำมันมาถูกบนแผลของพวกมันเพื่อคลายเจ็บและป้องกันการอักเสบ เขายังคอยปกป้องฝูงแกะจากสัตย์ร้ายที่จะมาแอบกัดกินมันอีกด้วย พอตกเย็นชายเลี้ยงแกะก็จะต้อนฝูงแกะกลับเข้าคอก และทุกครั้งเขาจะต้องนับจำนวนแกะให้ครบหนึ่งร้อยตัวเพื่อแน่ใจว่าแกะทุกตัวมาอยู่ครบในคอกอย่างปลอดภัย เย็นวันหนึ่งขณะที่เขากำลังนับแกะที่เดินเรียงกันเข้าคอก วันนี้เขานับได้เก้าสิบเก้าตัว ... หนึ่งตัวหายไป!

คนเลี้ยงแกะรีบปิดประตูคอกแล้วออกไปตามหาแกะตัวที่หลงฝูงไปทันที ทำไมเขาจึงสนใจแกะตัวเดียวที่หายไปทั้งๆ ที่เขายังมีเหลืออีกตั้งเก้าสิบเก้าตัว? ทั้งๆ ที่มันเป็นแกะตัวเดียวที่ไม่ยอมฟังเดินตามเสียงของเขากลับบ้าน เสียมันไปตัวเดียวก็ไม่เป็นไร! แต่ชายเลี้ยงแกะไม่ได้คิดเช่นนั้น เขารักแกะทุกตัว แต่ละตัวมีความสำคัญและพิเศษต่อเขามาก เขาไม่อาจจะหลับหรือพักผ่อนได้จนกว่าจะตามหาตัวที่หายไปให้พบเสียก่อน

เวลากลางคืนเป็นเวลาที่อันตรายมากบนภูเขา แน่นอนว่าคนเลี้ยงแกะจะรู้สึกเหนื่อยจากงานทั้งวันแล้ว เราอาจจะคิดว่าจริงๆ แล้วลูกแกะดื้อตัวนั้นมันก็ไม่เชื่อฟังเขา มันก็สมควรที่จะได้รับบทเรียนและอันตรายเสียบ้าง แต่ชายเลี้ยงแกะไม่ได้คิดเช่นนั้น เขามีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะตามแกะตัวนั้นให้พบให้ได้

รูป CF 3.2: ตามหาลูกแกะ

การตามหาเริ่มต้นขึ้น เขาออกเดินไปตามเส้นทาง ผ่านหุบเขา ลำห้วย หน้าผาต่างๆ เนื้อตัวเขาถูกหนามเกี่ยวและหินบาดเป็นรอยแผล ขณะเดียวกันก็ต้องคอยระวังตัวหลีกเลี่ยงจากสัตว์ป่าที่ดุร้ายซึ่งมักจะออกหากินตอนกลางคืน ทางเดินทางครั้งก็ลื่นละชัน แต่ผู้เลี้ยงแกะก็ไม่ย่อท้อ ไม่ว่าอากาศจะหนาวเย็นเพียงใด เขาต้องตามหาลูกแกะของเขาให้พบก่อนจะสายเกินไป เขาร้องเรียกชื่อลูกแกะตัวนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก เผื่อมันจะร้อง ตอบเขากลับมา

รูป 3.3: พบแกะน้อย

แกะตัวนั้นอาจจะติดอยู่ที่หน้าผา ซอกหินหรือในถ้ำ ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ตามแน่นอนว่าตอนนี้มันเสียใจที่ไม่เดินตามเสียงของผู้เลี้ยง ถ้ามันไม่แยกออกจากฝูงมันก็คงไม่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่น่ากลัวแบบนี้ ถ้ามันไม่ดื้อวิ่งเล่นไปทั่วมันคงนอนหลับสบายอยู่ในคอกอย่างปลอดภัยแล้ว แต่เวลานี้มันหลงทางในความมืด! หาทางกลับบ้านไม่เจอ ซ้ำยังมีอันตรายจากสัตว์ป่าต่างๆ อยู่รอบข้างในตอนกลางคืน

เสียงนกฮูก เสียงหอนของหมาป่า เสียงคำรามของสิงโตภูเขาที่ออกหาอาหารทำให้มันกลัวมากจนไม่กล้าขยับตัว ไหนจะหมีอีก โอ๊ย ช่างน่ากลัวเหลือเกิน!

แต่ทันใดนั้น มันก็ได้ยินเสียงที่คุ้นหู มีคนกำลังเรียกชื่อมัน โอ้! มันไม่อยากจะเชื่อจนคิดว่าตัวเองหูฟาดไป แต่เสียงนั้นก็ดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ใช่แล้ว! นี่เป็นเสียงนายของมันกำลังร้องหามันอยู่ เจ้าแกะน้อยพยายามร้องตอบ ส่งเสียงเท่าที่มันทำได้เพื่อให้คนเลี้ยงได้ยิน ไม่นานมันก็รู้สึกถึงอ้อมแขนแข็งแรงอบอุ่นที่คุ้นเคย มือนั้นค่อยๆ ประคองมันมันขึ้น มันดีใจเหลือเกินที่คนเลี้ยงแกะตามมาพบและช่วยเหลือทัน

รูป CF 3.4: คนเลี้ยงแกะชื่นชมยินดี

คนเลี้ยงแกะเองนั้นดีใจเสียยิ่งกว่าตัวแกะเองเสียอีก เขาได้พบแกะน้อยที่หลงหายไปกลับคืนมา เขายกมันขึ้นแบกใส่บ่าและเริ่มออกเดินทางกลับบ้าน

ถึงแม้จะเป็นเวลาดึกแล้วเมื่อกลับถึงบ้าน แม้เขาจะเหนื่อยล้าสักเพียงใด เขาก็ยังไปเรียกทั้งสหายและเพื่อนบ้านให้มาร่วมยินดี "จงมาร่วมยินดีกับข้า เพราะข้าได้พบแกะตัวที่หลงหายไปแล้ว" ทุกๆ คนแสดงความยินดีกับชายเลี้ยงแกะคนนั้น

พระเยซูทรงจบเรื่องอุปมานี้โดยตรัสว่า "*เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปีติยินดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนซึ่งไม่ต้องการกลับใจเสียใหม่*"(ลูกา 15:7)

เด็กๆ เข้าใจความหมายฝ่ายจิตวิญญาณของเรื่องแกะน้อยที่หลงหายไปหรือไม่? เปรียบใครคือลูกแกะตัวนั้น? ลูกแกะตัวนั้นเปรียบเหมือนเราทุกคน เพราะพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า "*พวกเราทุกคนเหมือนแกะได้หลงเจิ่นไป พวกเราทุกคนได้หันไปตามทางของตนเอง ...* "(อิสยาห์ 53:6) เราทุกคนเป็นคนบาปที่หันออกจากพระเจ้าและหลงหายไป เราจำเป็นต้องได้พบกับพระเจ้า พระองค์ทรงตามหาเราและทรงนำเราเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระองค์ พวกฟาริสีและธรรมาจารย์ไม่ยอมรับว่าพวกเขาหลงหายไปจากพระเจ้า และต้องการพระผู้ช่วยให้รอด อีกทั้งพวกเขายังไม่ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนบาปเหมือนกับคนเก็บภาษีหรือคนทั่วไป

ผู้เลี้ยงแกะเปรียบเสมือนใคร? พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ประเสริฐที่สุด พระองค์ทรงยอมเสียสละชีวิตเพื่อช่วยแกะน้อยที่แสนดื้ออย่างพวกเราทุกคน พระองค์เสด็จมาหาเรา และผู้ที่ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนบาปซึ่งต้องการการอภัยบาปและชีวิตนิรันดร์จากพระองค์จะรอดได้ ในลูกา 19:10 เป็นคำตรัสของพระคริสต์ว่า "*เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด*" พระองค์ปรารถนาที่จะยกโทษบาปและประทานชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ นี่เป็นเหตุผลที่พระองค์เสด็จมาบังเกิดบนโลกมนุษย์ – พระองค์ทรงเสด็จมาเพื่อสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นค่าไถ่ในการบาปของเราทุกคน พระเยซูตรัสว่าเหล่าทูตสวรรค์พากันชื่นชมยินดีและเฉลิมฉลองเมื่อมีแม้แต่หนึ่งคนที่รับเชื่อในพระคริสต์

ตอนที่ 2 "เหรียญที่หายไป"

รูป CF 3.5: ของมีค่าหายไป

ในคำอุปมาเรื่องนี้เป็นเรื่องของหญิงคนหนึ่ง นางมีเหรียญพิเศษอยู่สิบเหรียญ อาจจะเป็นเหรียญที่ใช้ประดับผ้าคลุมผมเจ้าสาวที่เธอต้องใช้ในวันแต่งงาน อยู่มาวันหนึ่งมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นเพราะเหรียญประดับหนึ่งเหรียญได้ตกหายไป นางตกใจและกังวลมากเพราะเหรียญแบบนี้ไม่ใช่จะหาได้ง่ายๆ ทั่วไป อีกทั้งหากหาไม่เจอทุกคนก็จะรู้ว่ามันหายไปทำให้เกิดปัญหาและขายหน้าได้ นางร้อนใจเป็นที่สุดและอยากหาเหรียญที่หายไปนั้นให้พบเร็วที่สุด!

ถึงแม้ว่าจะยังมีอีกเก้าเหรียญที่ติดอยู่บนผ้าคลุมผม แต่นั่นไม่พอ! นางต้องการเหรียญสุดท้ายที่หายไป เหมือนกับคนเลี้ยงแกะที่ต้องการค้นหาแกะตัวเดียวที่หลงหายไป

นางเริ่มจุดตะเกียงค้นหาทุกซอกทุกมุมของบ้าน ทั้งกวาดรื้อของทุกชิ้นที่นางมีโดยหวังว่าจะพบเหรียญที่หายไป ในที่สุดนางก็เหลือบเห็นแสงสะท้อนบางอย่าง นางสุดจะดีใจ รีบเอาตะเกียงไปส่องดูใกล้ๆ ใช่แล้ว!! มันคือเหรียญที่หล่นหายไปนั่นเอง นางรีบหยิบมันขึ้นมาไว้แนบอกอย่างทะนุถนอม

รูป CF 3.6: หญิงสาวชื่นชมยินดี

การพบเหรียญที่หายไปเป็นข่าวดีจนทำให้เธออย่างแบ่งปันความชื่นชมยินดีนี้กับมิตรสหายและเพื่อนบ้าน เธอไปเรียกทุกคน "มาร่วมยินดีกับฉัน เพราะฉันเจอเหรียญที่หายไปแล้ว"

ความหมายฝ่ายจิตวิญญาณของอุปมาเรื่องนี้คืออะไร? พระเจ้าทรงยินดีเมื่อมีคนที่หลงหายไปแม้แต่คนเดียวได้กลับใจมาหาพระองค์ เหมือนแกะที่หลงหายและเหรียญที่หายไป คนบาปที่หลงหายไปในความบาป – เขาจะไม่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้าได้ พระเยซูทรงสอนว่าพระองค์ทรงรักมนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะมีหรือจนเพียงใด พระองค์ต้องการให้ทุกคนกลับใจจากความบาปมาหาพระองค์ด้วยความสมัครใจและความเชื่อ – เชื่อว่าพระเยซูทรงยอมตายบนไม้กางเขนเพื่อเป็นค่าไถ่บาปของเรา – เมื่อมีมนุษย์สักคนกลับใจเหล่าทูตสวรรค์จะยินดีอย่างที่สุด!

ทูตสวรรค์ได้พากันฉลองที่หนูรับเชื่อแล้วหรือยัง? ถ้ายังหนูต้องขอให้พระเยซูคริสต์เข้ามาในจิตใจเพื่อล้างความบาปของหนู หนูเป็นคนพิเศษที่มีค่ามากต่อพระเจ้า อย่ารีรอที่จะมาเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระเจ้าเลย

บทเรียนที่ 4 "บุตรน้อยหลงหาย"

ลูกา 15:11-32

รูป CF 4.1: ลูกคนสุดท้องออกจากบ้าน

พระเยซูทรงเล่าเรื่องคำอุปมาของบุตรน้อยหลงหายว่า

ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคนที่เขารักมากดั่งดวงใจ บุตรชายทั้งสองคนจะเป็นผู้รับมรดกจากพ่อ และลูกทั้งสองก็เข้าใจและรับรู้เรื่องนี้ดีว่านี่เป็นความปรารถนาของพ่อพวกเขาด้วยเช่นกัน ซึ่งตามปกติลูกจะได้รับมรดกหลังจากพ่อเสียชีวิตไปแล้ว ชายคนนี้มีคนรับใช้, ที่ดิน, บ้านที่น่าอยู่ และอาจจะเงินทองมากมายด้วย

แต่ลูกชายคนเล็กรู้สึกร้อนรนใจ เขาอยากจะได้สมบัติส่วนแบ่งของตนเพื่อออกเดินทางไปใช้ชีวิตอยู่ในเมืองใหญ่ เขาเบื่อหน่ายที่จะต้องอยู่บ้านนอก อดทนเชื่อฟังทำงานให้ผู้เป็นพ่อ จิตใจของเขาร้องเรียกหาอิสระภาพของเมืองใหญ่ที่มีความสนุกสนาน จะทำอะไรก็ได้ คบใครก็ได้ กลับบ้านกี่โมงก็ได้ จะตื่นเมื่อไรก็ได้ ไปเที่ยวไหนก็ได้ ซื้ออะไรก็ได้ ไม่ต้องรอขออนุญาตพ่อตลอดเวลา ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งอยากให้พ่อแบ่งมรดก ส่วนของตนให้ก่อนเวลาอันสมควร ตามธรรมเนียมคือเขาต้องรอให้พ่อตายก่อน แต่กว่าจะถึงตอนนั้นเขาอาจจะเป็นคนแก่ไปแล้วก็ได้ มันคงไม่สนุกเท่ากับรับมรดกตอนนี้ แล้วเข้าเมืองไปใช้ชีวิตวัยหนุ่มให้คุ้มค่า

ตัดสินใจแล้ว ลูกชายคนเล็กก็รีบไปหาพ่อ และขอให้พ่อแบ่งสมบัติให้ทันทีเพื่อเขาจะได้ย้ายเข้าเมืองไป ผู้เป็นพ่อตกใจและเสียใจในขณะเดียวกันที่ลูกชายคนเล็กไม่อยากอยู่บ้าน พ่อรู้ดีว่าไม่อาจจะห้ามลูกชายไว้ได้ ทั้งๆ ที่เขารู้ว่าลูกตนเองกำลังตัดสินใจผิดพลาดแต่เขาก็ยอมแบ่งสมบัติส่วนที่เป็นของลูกชายคนเล็กให้เขาไป ผู้เป็นพ่อได้แต่หวังว่าลูกจะได้รับบทเรียนเองจากการตัดสินใจครั้งนี้

เมื่อเขาแบ่งมรดกให้แล้วก็มองดูลูกชายคนเล็กเดินจากไปอย่างเสียใจ เพราะไม่มีพ่อแม่คนไหนที่รักลูกจะไม่เสียใจเมื่อเห็นลูกเลือกเดินในทางที่ผิด จริงๆ แล้ว เด็กๆ ไม่ต้องย้ายออกจากบ้านแบบลูกชายคนเล็กคนนี้ก็สามารถทำให้พ่อแม่เสียใจได้ เมื่อหนูไม่เชื่อฟัง ดื้อ เถียงกัน สิ่งเหล่านี้ก็สร้างความเศร้าใจให้กับพ่อแม่ได้

ทุกวันผู้เป็นพ่อยังคงรอคอยลูกน้อยที่จะกลับบ้าน เขาชะเง้อเฝ้ามองดูหนทางหน้าบ้าน โดยหวังว่าจะเห็นลูกน้อยกลับบ้านมาสักวัน ในขณะที่ลูกชายเดินทางไปถึงเมืองใหญ่ตามความฝันของเขา เขาทั้งตื่นเต้น ทั้งดีใจที่ได้เป็นอิสระมีชีวิตเป็นของตัวเอง

รูป CF 4.2: เมืองใหญ่

ในเมืองใหญ่ บุตรน้อยพบเจอกับเพื่อนใหม่มากมายทั้งชายและหญิง พวกเพื่อนต่างยินดีต้อนรับเศรษฐีคนใหม่ผู้ใจดีอย่างยิ่ง เพราะไม่ว่าพวกเขาอยากกินหรือดื่มอะไรก็ได้ทุกอย่าง ทุกคนสนุกสนาน สังสรรค์กันทั้งวัน ทุกวัน ชายหนุ่มผลาญเงินมรดกของตนเองไปกับการร่าเริงและสนุกในความบาป ทั้งเสพสุรา การพนัน และหญิงโสเภณี - พระคัมภีร์กล่าวว่าเขาใช้ชีวิตในเมืองด้วยการเป็น "นักเลง" เขาเสียทั้งเงินและเวลาไปกับความสนุกสนานที่โง่เขลาและเปล่าประโยชน์ เขาใช้เวลาให้กับคนที่ไม่ใช่มิตรแท้

วันหนึ่งเขาก็พบว่าเงินที่ติดตัวมาหมดไปเกลี้ยง! เรื่องยิ่งแย่ไปกว่าเดิมคือกำลังเกิดการกันดารอาหารขึ้นภายในเมือง ผู้คนยากจน ของแพงขึ้นแถมยังหาซื้อยาก ชายหนุ่มบ้านนอกคนนี้จะหางานทำได้ที่ไหน เขาเริ่มขายสร้อย แหวน และของมีค่าที่ได้ติดตัวมาจากบ้าน แต่เงินที่ได้มานั้นก็อยู่ไม่นาน เพื่อนๆ ต่างหลบหน้าหลบตาเขาไปหมด เขาพยายามขอ

ความช่วยเหลือแต่ไม่มีใครยอมเจอหรือช่วยเขาเลย เขาหิวจนไส้จะขาดอยู่แล้ว เขาตระเวนเดินไปตามที่ต่างๆ หางานแลกอาหารกิน แต่ไม่มีใครจ้างเขาเลย

จนในที่สุดชาวนาคนหนึ่งก็สงสารและยอมให้งานทำ "เจ้าคอยให้อาหารหมูของข้าก็แล้วกัน" ชาวนากล่าว บุตรคนเล็กตอนนี้ไม่เหลืออะไรเลย เขายอมทุกอย่างโดยสิ้นเชิงเพื่อแลกกับอาหาร

รูป CF 4.3: คิดทบทวน

ชายหนุ่มรู้สึกหิวจนเขาแทบจะกินอาหารหมูที่เขาเลี้ยงได้ สิ่งนี้ทำให้เขาฉุกคิดขึ้นมาได้ เขาเริ่มคิดถึงบ้านและอาหารมากมายที่มีกินไม่ขาด คิดถึงพวกคนงานคนรับใช้ของพ่อที่มีอาหารกินอิ่มทุกมื้อไม่ขาด แต่ตัวเขาเองกลับต้องมาทนหิวเลี้ยงหมูอยู่เช่นนี้ เขารู้แล้วว่าชีวิตที่บ้านกับพ่อที่เขาทิ้งมานั้นดีกว่าอยู่ที่นี่เป็นร้อยเท่า พระคัมภีร์บอกว่าชายหนุ่ม "รู้สึกนึกตัว" หมายความว่าเขาเข้าใจถึงเหตุและผล ความคิดของเขาเริ่มกระจ่างชัดขึ้นแทนการเห็นแก่ตัว เขาตระหนักว่าตัวเองใช้ชีวิตอย่างไม่ถูกต้องมานาน เขาประพฤติตัวเลว กินเหล้า เล่นพนัน ติดเพื่อนไม่ดี ติดผู้หญิง เขาเคยคิดว่าสิ่งเหล่านั้นจะนำความสุขมาให้ แต่บัดนี้เขาเข้าใจแล้วว่ามันนำแต่ความว่างเปล่า อับอายและความหิวมาแทน

คิดได้ดังนั้นเขาก็พูดกับตัวเองว่า "ข้าจะกลับไปหาพ่อ และขอร้องพ่อว่า 'บิดาเจ้าข้า ลูกได้ทำบาปต่อสวรรค์และต่อหน้าท่าน และไม่สมควรที่จะถูกเรียกว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป ให้ลูกเป็นเหมือนลูกจ้างคนหนึ่งของท่านเถิด'"

พอคิดได้ดังนั้นเขาก็ออกเดินทางกลับบ้านไปหาพ่อ เส้นทางแม้จะไกลแต่เขาก็ไม่เปลี่ยนใจ แต่ละก้าวที่เขาเดินก็ใกล้บ้านเข้าไปทุกที

รูป CF 4.4: ออกเดินทาง

ขณะที่เดินทาง แน่นอนว่าความคิดมากมายหลั่งไหลเข้ามา มันจะดีแค่ไหนที่จะได้กลับบ้านอีกครั้ง ยิ่งใกล้จะถึงเขาก็ยิ่งตื่นเต้นและหวั่นใจว่าพ่อจะยอมรับเขารึเปล่า เพราะเขาได้ทำผิดต่อพ่ออย่างมากมายเหลือเกิน พ่อจะคิดอะไร? พ่อจะพูดอะไร? พ่อจะไล่เขามั้ย? พ่อตายรึยัง? ถ้าพ่อไม่รับเขาเป็นลูกเหมือนเดิม เขาก็ตั้งใจจะขอเป็นคนใช้ของพ่อแทน เพื่อจะมีที่พักและอาหารก็พอ

การเดินทางรอบนี้นั้นช้าและเหนื่อย เพราะเขาทั้งหิว ทั้งอ่อนแรง ร่างกายก็แทบจะก้าวขาเดินต่อแทบไม่ไหว แต่เขาก็เริ่มเห็นตัวบ้านแล้ว เขาพยายามเร่งฝีเท้าอย่างสุดกำลังด้วยใจที่เต้นแรง!

ฝ่ายคนเป็นพ่อ เขามองเห็นร่างคนลางๆ ไกลๆ ท่ามกลางเปลวแดด ร่างนั้นใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เขาสงสัยว่านั่นจะเป็นลูกชายของเขารึเปล่านะ? เขาค่อยๆ เดินออกไปตามทางหน้าบ้านเพื่อเพ่งดูให้แน่ใจ

รูป CF 4.5: อ้อมกอดพ่อ

ทันใด...พ่อก็แน่ใจว่าเป็นลูกน้อยของเขา! ลูกชายดูผอม เสื้อผ้าก็ขาดวิ่นรุ่งริ่ง เนื้อตัวสกปรกมอมแมม แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับว่าลูกกลับบ้านแล้ว! เขาวิ่งอ้าแขนออกโอบกอดลูกน้อยด้วยความรักและยินดี

ชายหนุ่มตั้งสติ ผละตัวออกจากพ่อช้าๆ และเริ่มพูดว่า "พ่อครับ ผมผิดต่อพ่อ ต่อพระเจ้า ผมไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีก" ผู้เป็นพ่อไม่ยอมให้เขาพูดจบ รีบสั่งคนใช้ "จงรีบเอาเสื้อผ้าที่ดีที่สุดมาเปลี่ยนให้ลูกข้า! เอาแหวน เอารองเท้ามาด้วย แล้วรีบไปฆ่าลูกวันตัวอ้วนๆ มาทำอาหาร เราจะมีงานเลี้ยงพิเศษกันวันนี้ เพราะลูกชายของข้ากลับมาบ้านแล้ว!"

พวกคนใช้ก็ยินดีไปด้วย พากันวิ่งวุ่นเตรียมงานเลี้ยงตามคำสั่งเจ้านายอย่างยินดี

รูป CF 4.6: พี่ชายคนโต

งานเลี้ยงใหญ่โตทำให้ทุกคนตื่นเต้นและยินดี ยกเว้นคนเดียวที่ไม่สบอารมณ์ คือพี่ชายคนโต เมื่อเขากลับมาถึงบ้านในตอนเย็น เขาได้ยินเสียงคนคุยกัน เสียงหัวเราะดังออกมาจากภายในบ้าน "เกิดอะไรขึ้น?" เขาถามคนใช้คนหนึ่ง

"ท่านยังไม่ทราบหรือว่าน้องชายท่านกลับบ้านมาวันนี้ พ่อท่านดีใจมาก สั่งฆ่าวัวอ้วนฉลองกันใหญ่ วันนี้พวกเราทุกคนจะมีงานเลี้ยงฉลอง" คนใช้รายงานเขา แทนที่เขาจะยินดีที่น้องชายกลับมา เขารู้สึกโกรธมากและไม่ยอมเข้าบ้าน ไม่ยอมเข้าไปร่วมงานเลี้ยง จนในที่สุดพ่อต้องออกมาตาม แต่เขายังปฏิเสธอย่างหงุดหงิด

"ผมอยู่บ้านทำงานทุกวันให้พ่อ พ่อไม่เคยมีงานเลี้ยงแบบนี้ให้ผมเลย แต่พอน้อง คนที่ทำให้พ่ออับอายขายหน้า คนที่เอาเงินพ่อไปใช้อย่างฟุ่มเฟือยจนหมดตัวกลับบ้านมา พ่อกลับฆ่าลูกวัวเพื่อต้อนรับมัน" ผู้เป็นพ่อกล่าวว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าก็อยู่กับพ่อตลอด สมบัติที่เหลือทุกอย่างก็เป็นของเจ้า แต่น้องเจ้านั้นกลับใจสำนึกผิดกลับบ้านมา เราไม่ควรจะดีใจกันหรอกหรือ? น้อยชายเจ้าเปรียบเหมือนตายไปแล้วและกลับมีชีวิตอีก เขาหลงหายไปและเราได้พบเขาแล้ว"

รูป CF 4.5: ความหมายฝ่ายจิตวิญญาณ

เหมือนกับที่พ่อในเรื่องยินดีต้อนรับลูกชายคนเล็กและยกโทษให้แก่เขา พระบิดาของเราที่สวรรค์ก็ยินดีและยกโทษแก่คนที่กลับใจสำนึกผิดกลับมาหาพระองค์เช่นกัน เราเห็นว่าพระเจ้าทรงชื่นชมยินดีเมื่อมีคนบาปกลับใจใหม่เหมือนกับพ่อที่ได้รับลูกชายคืนจากเรื่องนี้ เหมือนคนเลี้ยงแกะที่พบแกะน้อยซึ่งหลงหายไป หรือเหมือนกับหญิงสาวที่พบเหรียญของนางที่หายไปเช่นเดียวกัน

พระเจ้าทรงรักเด็กๆ และครูด้วย พระองค์ทรงรักเรามากยิ่งกว่าพ่อของบุตรน้อยเสียอีก พระเจ้าทรงยกโทษบาปแก่ทุกคนที่มาหาพระองค์และสารภาพขอโทษที่เคยทำผิดไป เหมือนกับที่บุตรน้อยบอกพ่อของเขาว่า "พ่อครับ ลูกผิดไปแล้ว" พระคัมภีร์บอกว่า *"เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า"* (โรม 3:23) เราทุกคนต้องการการอภัยบาปจากพระเจ้าทั้งสิ้น

ลูกชายคนโตถึงแม้ว่าภายนอกจะเชื่อฟังอยู่กับพ่อ แต่ภายในเขามีความคิดว่าตนเองชอบธรรมกว่าคนอื่น และมีความอิจฉา เปรียบเหมือนกับคนที่บอกว่าตนเป็นคริสเตียน แต่คิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่น เขาขาดผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือความรัก ความชื่นชมยินดี สันติสุข ความอดทนนาน ความอ่อนโยน ความดี ความเชื่อ ความอ่อนน้อม และการควบคุมตัวเอง เหตุเพราะว่าเขาคิดถึงแต่ตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง เขาจึงพลาดที่จะได้รับพระพรจากพระเจ้า

มีเพียงผู้ที่ยอมรับผิดเหมือนกับบุตรน้อยหลงหายไป และขอพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเท่านั้นจึงจะได้สัมผัสถึงการให้อภัยและความรักของพระเจ้าได้ เขาผู้นั้นจะได้รับการต้อนรับสู่อ้อมกอดของพระบิดา หนูเคยบอกพระเจ้าหรือยังว่าตัวเองเป็นคนบาปและเสียใจที่ทำผิดบาปไป หนูเคยขอให้พระเยซูเข้ามาเป็นผู้ไถ่บาปและมอบชีวิตนิรันดร์ให้หนูหรือยัง? ถ้ายังหนูรออะไร? ให้เราตัดสินใจในวันนี้เถิด!

บทเรียนที่ 5 “ลูกหนี้สองคน / ฟาริสีและคนเก็บภาษี”

ลูกา 7:36-50; 18:9-14

รูป CF 5.1: งานเลี้ยงของซีโมน

มีฟาริสีคนหนึ่งชื่อว่าซีโมน เขาจัดงานเลี้ยงและเชิญพระเยซูไปร่วมงานด้วย ซีโมนเป็นคนหนึ่งในพวกฟาริสีที่ไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือเป็นพระบุตรของพระเจ้า

ตามธรรมเนียมของชาวยิวในสมัยก่อน เมื่อมีคนได้รับเชิญไปงานเลี้ยง พวกแขกรับเชิญจะได้นั่งที่โต๊ะอาหาร ส่วนคนอื่นที่ไม่ได้ถูกเชิญจะพากันยืนอยู่รอบๆ ห้องหรือบริเวณงานเลี้ยงเพื่อคอยฟังและสังเกตการณ์ได้ แต่พวกเขาไม่สามารถร่วมโต๊ะรับประทานอาหารได้ ท่ามกลางแขกที่ไม่ได้รับเชิญนี้มีหญิงคนหนึ่ง คนทั่วไปรู้จักเธอในนามของ `หญิงชั่ว’ รวมอยู่ด้วย

ซีโมนต้อนรับแขกของเขาตามธรรมเนียมด้วยการจุบต้อนรับ พร้อมกับให้คนรับใช้เตรียมน้ำเพื่อล้างเท้าแขกที่มาในงาน การล้างเท้าแขกไม่เพียงเป็นแค่มารยาทเท่านั้นแต่ยังเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ เนื่องจากคนในสมัยก่อนจะใส่รองเท้าแตะ และจะมีฝุ่นเยอะติดเท้ามา ดังนั้นก่อนเข้างานเลี้ยงจึงมีการล้างเท้าให้แขกรับเชิญที่มางาน มารยาทอีกอย่างหนึ่งที่ซีโมนนำมาใช้ในงานเลี้ยงของเขา เพื่อให้เกียรติแก่แขกที่มาคือการเจิมน้ำมันที่ศรีษะให้แขกรับเชิญ

เมื่อพระเยซูมาถึงงานเลี้ยงของซีโมน ซีโมนไม่ได้แสดงมารยาทที่เขาปฏิบัติแก่แขกคนอื่นต่อพระเยซู เขาต้อนรับพระองค์แต่ไม่ใช่ด้วยการจุบคำนับ ไม่มีคนใช้มาล้างเท้าให้พระองค์ ซีโมนไม่ได้เจิมน้ำมันที่ศรีษะของพระองค์ด้วย คนอื่นๆ ในงานก็สังเกตเห็นว่าซีโมนไม่ได้ปฏิบัติอย่างสุภาพแก่พระเยซู

รูป CF 5.2: หญิงชั่ว และคำอุปมาเรื่องลูกหนี้สองคน

ท่ามกลางแขกที่ไม่ได้รับเชิญที่ยืนอยู่ในบริเวณงานนั้น มีหญิงชั่วคนหนึ่งเดินมายังพระเยซู นางนั่งลงแทบเท้าพระองค์ และเริ่มร้องไห้มากมาย จนน้ำตาของนางไหลตกไปที่เท้าของพระเยซู นางก้มลงใช้ผมเช็ดน้ำตาของตนที่เท้านั้น พร้อมกับก้มจุบบนเท้าพระองค์ จากนั้นก็นำเอาขวดน้ำมันหอมราคาแพงมาเทชโลมเช็ดบนเท้าพระองค์ หญิงชั่วคนนี้สำนึกว่าตนเองนั้นมีบาปมากมาย และสิ่งที่เธอกระทำต่อพระเยซูก็เป็นการแสดงความเชื่อของเธอว่าพระเยซูทรงยกโทษบาปให้เธอแล้ว เธอรู้สึกขอบพระคุณในพระเมตตาของพระองค์

ซีโมนปฏิบัติไม่สุภาพแก่พระเยซู เขาไม่แสดงมารยาทของเจ้าของบ้านที่ดี แต่หญิงคนนี้กลับล้างเท้าพระองค์ด้วยน้ำตา นางมอบจุบและชโลมน้ำมันหอมราคาแพงที่เท้าของพระองค์ ทุกอย่างที่ซีโมนบกพร่องในการปฏิบัติต่อพระเยซู นางได้กระทำสิ้นทุกอย่าง

ซีโมนตกใจมากที่พระเยซูยอมให้หญิงชั่วคนนี้แตะต้องตัวพระองค์ เพราะเขาคิดว่าหากพระเยซูเป็นผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าที่แท้จริงตามที่พระองค์เคยบอกไว้ พระองค์ก็ต้องรู้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นคนชั่วคนบาปมากแค่ไหน

แน่นอนว่าพระเยซูทรงรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับหญิงคนนี้ และพระองค์ก็ยังรู้ถึงความบาปทุกอย่างของซีโมนเช่นกัน รวมถึงรู้จักความคิดไม่ดีของเขาด้วย พระองค์ตรัสแก่ซีโมนว่า "ซีโมน เรามีบางอย่างอยากจะพูด" เขาตอบว่า "เชิญพูดเถิดพระอาจารย์" พระองค์ทรงเริ่มต้นเล่าเรื่องอุปมาแก่ซีโมนและคนที่มาในงาน อุปมาเป็นเรื่องของลูกหนี้สองคน

พระเยซูตรัสเล่าว่า "มีเจ้านายท่านหนึ่ง มีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้ห้าร้อยเหรียญ อีกคนหนึ่งเป็นหนี้ห้าสิบเหรียญ ทั้งสองคนไม่มีเงินที่จะใช้หนี้คืน แต่เจ้าหนี้เป็นคนมีเมตตาจึงยกหนี้ทั้งหมดให้แก่ลูกหนี้ทั้งสองคน" พระเยซูทรงถามซีโมนว่า "ลูกหนี้คนไหนจะรู้สึกสำนึกพระคุณของเจ้าหนี้มากที่สุด?" ซีโมนตอบว่า "ข้าคิดว่าคนที่เป็นหนี้มากกว่าก็ขอบพระคุณมากกว่า"

พระเยซูจึงตรัสต่อว่า "ซีโมน ตั้งแต่เราเข้ามาในงานเลี้ยงที่ท่านจัด น้ำท่านก็ไม่ให้เราล้างเท้า แต่หญิงคนนี้ล้างเท้าเราด้วยน้ำตาและเช็ดเท้าเราด้วยผมของนาง ท่านไม่จุบต้อนรับเรา แต่หญิงคนนี้จุบเท้าเราไม่หยุด ซีโมน...ท่านไม่ได้เจิมศรีษะเราด้วยน้ำมัน แต่หญิงคนนี้ชโลมเท้าเราด้วยน้ำมันหอมราคาแพง เพราะว่าคนที่รับการยกหนี้น้อยก็รักแก่น้อย แต่หญิงคนนี้สำนึกว่าตนมีบาปมากมาย นางจึงรักมากมาย"

ซีโมนอาจจะไม่ทันคิดถึงบาปแห่งความเย่อหยิ่งของตนเองรวมทั้งความหน้าซื่อใจคดและความเห็นแก่ตัวของเขา ซึ่งบาปของเขาก็ไม่น้อยหรือมากไปกว่าหญิงชั่วคนนั้นเลยในสายพระเนตรพระเจ้า ทั้งตัวซีโมนเองและพวกฟาริสีคนอื่นๆ ต่างไม่ตระหนักถึงความบาปของพวกเขาเลย

ซีโมนและฟาริสีคนอื่นที่อยู่ในงานต่างตกใจเมื่อพระเยซูตรัสว่าพระองค์ทรงยกโทษบาปของหญิงผู้นี้ มีเพียงพระเจ้าที่ยกโทษบาปได้! และพวกเขาไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ความบาปอันยิ่ง ใหญ่ของพวกฟาริสีคือการไม่เชื่อ – พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาไม่ยอมเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาเฝ้ารอคอยมาแสนนาน หญิงคนนี้รอดได้ด้วยความเชื่อ ซึ่งเป็นหนทางเดียวที่จะรับความรอดได้ ในเอเฟซัส 2:8-9 บอกว่า *"ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมิใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้"* ไม่ว่าคนๆ นั้นจะทำดี เป็นคนดีแค่ไหนก็ตาม เขาก็ไม่ดีพอที่จะไปสวรรค์ได้ ถ้าเขาไม่ยอมรับเชื่อวางใจในพระคริสต์ว่าทรงได้ตายไถ่โทษบาปของเขาที่ไม้กางเขน เขาก็ไม่สามารถรับการอภัยบาปจากพระองค์ได้ เขาไม่สามารถจะมีบ้านที่สวรรค์เมื่อเขาตายจากโลกนี้ไปแล้ว

ก้าวแรกที่จะได้รับการอภัยบาปจากพระเจ้า คือต้องยอมรับก่อนว่าตนเองนั้นเป็นคนบาป และขอรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด รับการอภัยบาปจากพระองค์เหมือนหญิงคนนี้

หนูรักพระเยซูมากหรือน้อย? เมื่อหนูเข้าใจจริงๆ ว่าพระองค์ได้ทรงยกโทษบาปอันใหญ่หลวงของตัวเองแล้ว หนูควรจะรักพระองค์อย่างสุดใจ สุดกำลัง และสุดความคิด

รูป CF 5.3: อุปมาเรื่องคนฟาริสีกับคนเก็บภาษี

พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาอีกหนึ่งเรื่องเพื่อเตือนสติคนที่วางใจในความดีหรือความชอบธรรมของตนเองและดูถูกคนอื่น (ลก. 18:19) พระเยซูเล่าว่ามีฟาริสีคนหนึ่งและคนเก็บภาษีคนหนึ่งขึ้นไปอธิษฐานที่พระวิหารพร้อมกัน ฟาริสีคนนั้นเป็นที่รู้จักกับดีของคนในเมืองมากมาย ผู้คนให้เกียรติและนับถือเขามาก เขาศึกษาพระบัญญัติของพระเจ้าและเมื่อดูจากภายนอกเขานับว่าเป็นคนชอบธรรม แต่จิตใจภายในเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์ที่สนิทกับพระเจ้าอย่างแท้จริง (เขาไม่มีความรอด)

อีกคนหนึ่งคือคนเก็บภาษีที่ผู้คนเกลียดชัง ไม่คนใครอยากจะคบกับเขา เขาถูกเปรียบเหมือนเป็นขโมย เขารีดไถเงินภาษีจากคนยิวเพื่อมอบให้กับรัฐบาลโรม

ทั้งสองคนแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ทั้งฐานะทางสังคมและชีวิตส่วนตัว ขณะนี้พวกเขากำลังอธิษฐานในพระวิหารต่อพระเจ้า คนฟาริสียืนตัวตรงในส่วนที่คนสามารถเห็นเขาได้จากข้างนอก เขายืนอย่างสง่าผ่าเผยและเริ่มอธิษฐานด้วยเสียงอันดังต่อพระเจ้า เขาไม่ได้ขอให้พระองค์ทรงยกบาปของตนเอง แต่เขาขอบพระคุณพระเจ้าที่เขาไม่ได้เป็นคนขี้โกงและเป็นคนล่วงประเวณี เขาบอกพระเจ้าถึงความดีต่างๆ ที่ตัวเองกระทำ เขาถวายทรัพย์ให้แก่พระวิหาร เขาอดอาหารอธิษฐานต่อพระเจ้าสัปดาห์ละสองครั้ง เขาภูมิใจในการกระทำตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า เขายังขอบคุณพระองค์ที่เขาดีกว่าคนเก็บภาษีที่อยู่ในพระวิหารนั้นด้วย

ห่างไปพอประมาณ คนเก็บภาษีก็กำลังอธิษฐานอยู่เช่นกัน เขานั่งก้มหน้าไม่กล้าแม้แต่จะแหงนหน้าขึ้น เขาเริ่มวิงวอนต่อพระเจ้า "พระเจ้าข้า ได้โปรดเมตตาข้าพระองค์ที่เป็นคนบาปด้วยเถิด" เขาละอายใจในความบาปของตัวเอง เขารู้ว่าตนทำบาปและสมควรได้รับการพิพากษาจากพระเจ้า เขาสำนึกว่าตัวเองไม่คู่ควรแม้แต่จะอธิษฐานอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ ช่างต่างกับคนฟาริสีเสียเหลือเกิน! คนเก็บภาษีคร่ำครวญขอพระเจ้าอภัยแก่เขา แต่คนฟาริสีอวดตัวว่าตนทำดีมากแค่ไหน

หลังจากเล่าเรื่องอุปมาจบ พระเยซูบอกคนฟังในงานเลี้ยงว่าคนเก็บภาษีเดินออกจากพระวิหารอย่างคนที่พระเจ้าทรงอภัยบาปให้แล้ว เพราะเขาสำนึกและสารภาพบาปต่อพระเจ้า เขาขอความเมตตาจากพระองค์ คนเก็บภาษีเขาได้รับในสิ่งที่เขาขอคือ - การให้อภัย - แต่คนฟาริสีไม่ได้รับสิ่งใดจากพระเจ้าเลย เพราะเขาเย่อหยิ่งที่จะยอมรับว่าตนเป็นคนบาปและต้องการๆ ยกโทษบาปจากพระเจ้า

คำอุปมานี้แสดงให้เห็นว่าคนที่อธิษฐานเสียงดังและอยากให้คนอื่นเห็นว่าเขาเคร่งศาสนานั้น จริงๆ แล้วอาจจะไม่ได้สนิทกับพระเจ้าเลยก็ได้ เราต้องถ่อมใจลงยอมรับว่าเราเป็นคนบาป และขอให้พระองค์อภัยในความบาปก่อน เราถึงจะมีสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้าได้ จำเป็นที่เราต้องตระหนักว่าเราไม่สามารถอาศัยการกระทำดีของตัวเองเพื่อไปสวรรค์ได้ หนูเคยอธิษฐานขอและรับพระเยซูเป็นผู้ล้างบาปหรือยัง ถ้ายังหนูสามารถทำได้ในวันนี้

www.freebibleimages.org